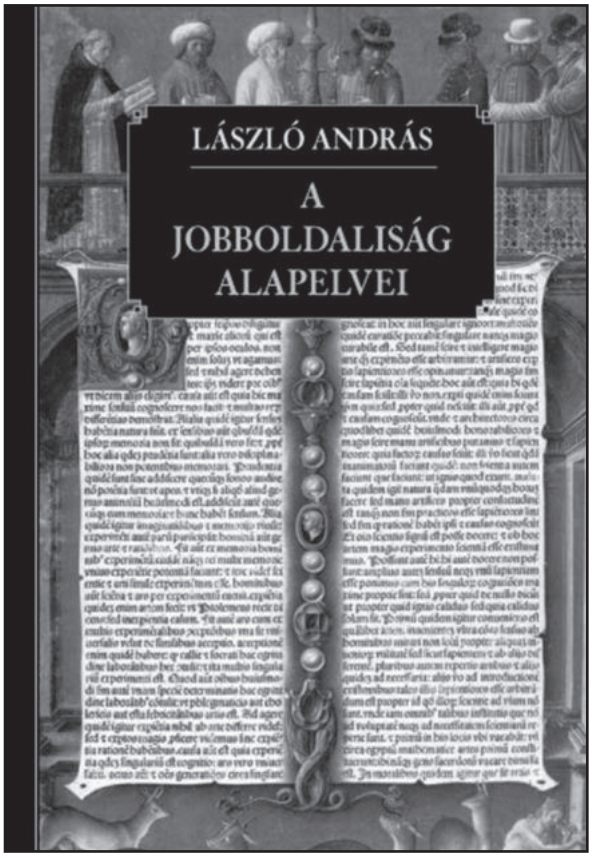
László András
A JOBBOLDALISÁG ALAPELVEI
(Debrecen, 2013, Kvintesszencia Kiadó)

„Ha a tradicionalitás a földi-emberi-társadalmi-állami szférában megnyilatkozik, akkor jobboldaliságként nyilatkozik meg. Nem mérsékelt jobboldaliságként, hanem maximális jobboldaliságként."

László András: *Solum Ipsum*. 448. aforizma

A jobboldaliság alapelvei megjelenése kapcsán először érdemes megvizsgálni, hogy az 1990-es dátumhoz köthető magyarországi politikai változások egy lényegi síkon milyen összefüggésben állnak a szerző, László András által kifejtett tevékenységgel és eszmeiséggel. Ehhez szemügyre kell venni, hogy volt-e politikai fordulat 1990-ben Magyarországon? Egyértelmű feleletet lehet adni erre: igen volt. Mondhatjuk-e azonban, hogy rendszerváltozás volt? Határozottan kijelenthetjük, hogy nem, hiszen a hatalmat megszerző erők nyíltan felvállalták, hogy nem szakítanak az előző rendszerrel, így nem lehet szétválasztani az akkor létrejövő és az azt megelőző politikai berendezkedést. Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy lényeges – és főként éppen a rendszert érintő – különbségek voltak az 1990-et megelőző és az akkor kialakult struktúra között.

Ezen előzetes tisztázásokat követően szükséges áttekinteni, hogy annak, ami történt, tulajdonképpen mi a jelentősége. Mielőtt megtesszük ezt, még egy kérdést fel kell tenni, nevezetesen: jobb lett az új rendszer, amely létrejött a kommunizmust követően? Erre László András tulajdonképpen előre és világosan megadta a feleletet, aki már 1987-ben kijelentette, hogy ha lesz is valamilyen változás, bizonyos, hogy a kialakuló rendszer még sötétebb lesz, mint ami addig volt. És ez az elmúlt huszonhárom évre visszatekintve beigazolódott.

1990-ben olyan politikai garnitúra került vezető szerepbe, amelyet tényleges kettősség jellemez. Egyrészt azok, akik a legfőbb pozíciókba kerültek, bár kinevezetten többnyire nem voltak a kommunista rendszer irányítói, a legtöbb esetben haszonélvezői voltak annak az erőnek, amely – a kommunizmus történelmi szerepének betöltése után – magát a rendszerváltoztatást kivitelezte. Másrészt olyan rendszer épült ki, amely nyílt erőszak nélkül immáron sokkal hatékonyabban működik annak megvalósítása vonalán, amit lászlói meghatározás szerint *szkotazmokrácia*nak (a 'sötétség uralmának') lehet nevezni.

Habár László András politika-ideológiai tevékenysége nem köthető az 1990-ben realizálódott változásokhoz, mégis döntő jelentősége

van ezen időpontnak életművében. Ebben az időszakban, de még e dátumot megelőzően, alapvetően spirituális útmutatást adó írásai mellett metapolitikai-politikai írásai kezdtek megjelenni. Előbb csak egy akkor emigránsnak nevezett folyóiratban, 1991-től azonban rendszeresen és igen intenzíven publikált folyóiratokban – kiemelve közülük azokat, amelyeket saját maga és köre alapított, jelentetett meg. (Ld. *Metaphysicum et politicum. A magyar tradicionális iskola bibliográfiája*. Szerk. Buji Ferenc. Debrecen, 2008, Centrum Traditionis Metaphysicae, 11. o.)

Az írások mellett László András 1988-tól igen aktív, nyilvános előadói tevékenységet is kifejtett, amely különösen intenzív volt az 1990-et megelőző és követő néhány évben, amikor is hallgatóinak létszáma a legnagyobb volt. A sokrétű publikációs és előadói tevékenység, amelynek szellemisége rendkívüli mélységű és talán egyedülálló a világon, nemcsak egyszerű mennyiségi növekedést eredményezett – és ennek a mindenekelőtti jelentőségére szeretnénk itt rávilágítani –, hanem olyan eszmét is megjelentetett, amely a politikai változásokban gondolkozó háttérerők számára talán úgy tűnt, hogy már nem is létezik. A rendszerváltoztatás ugyanis előre meghatározott mederben lezajlott, egyetlen olyan esemény sem történt, ami veszélyeztette volna. (Például minden formai spontaneitása ellenére még az úgynevezett „taxisblokád" is az első pillanattól az utolsóig kézben volt tartva, irányítottsága és irányultsága nem csúszott ki a valódi mozgató erők kezéből.)

A változások azt mutatták a felszínen, hogy minden korábbi kötöttség véget ért, ami mind a gazdasági, mind a politikai életben igen látványosan jelentkezett. (A pártok száma 1998-ban például 194 volt.) A korábbi szigorú kötöttségek a kulturális és a szellemi életben is mintegy teljesen megszűntek, legalábbis úgy tűnt, mintha megszűntek volna. Ebben a viszonylag szabad közegben lehetőség teremtődött hamisítatlan és élesre állított tradicionális eszmék megnyilvánulására is. Az ezeket képviselő László András előadásainak tematikája rendkívül széles spektrumot fogott át, de világban való megnyilvánulásként a politika volt az a terület, ahol ezek a kifejtett tradicionális (s ilyen módon az előadó személyét messze megelőző és meghaladó) eszmék konkrét formai keretek között talán a legvilágosabb eligazítást voltak képesek nyújtani.

Akikben például már a birodalmi eszme kifejtése ellenérzéseket szült, azok korán lemorzsolódtak. A tradicionális eszmeiség László András által sajátosan adoptált politikai vetülete az, ahol olyan eszmék is egészen új fényben jelentek meg, amelyeket a jelenkor teoretikusai „szélsőségesnek" nyilvánítottak. Később ezeken keresztül azok számára is elfogadható támadást lehetett indítani (a szóban forgó eszmeiség ellen), akik egyáltalán nem ismerték a tanításait. Mert bár – például – a László András-i szolipszizmus, vagy Isten- és istenség-felfogás is agresszívan támadottak, ezek modern mentalitást felszámoló „veszélyessége" ma már szinte teljesen elhanyagolható a nagy átlag vonatkozásában, hiszen a jelenkori emberek döntő többsége számára tökéletesen felfoghatatlan.

A magyar helyzet 1990 körüli sajátossága, hogy bizonyos értelemben tényleg lehetőségeket teremtő időszak következett, és ebben a kvázi kötöttség nélküli intervallumban megmutatkozott – pontosabban tetszhalotti állapotából kilépve (újra)megnyilvánult – egy olyan szellemiség, ami miközben joggal nevezhető tradicionálisnak, ma is élőn és elevenen létezik közöttünk.

A tradicionális szellem László András személyében azt a vákuumot aknázta ki, ami a rendszerváltoztatás révén keletkezett, és talán ez az, ami olyan egyedivé teszi Európában a magyar

helyzetet: *a jobboldal erői jól megfogalmazott ideológia mentén képesek fellépni a nemzet érdekében*. Mindaddig, amíg ennek a megelevenedett szellemnek olyan fenntartói-képviselői lesznek, akik mindezzel tisztában vannak, s ennek mentén lépnek fel és fejtik ki tevékenységüket, addig a nemzet számára nem minden reménytelen. Magyarországon a tradicionális szellemiséget megvalósítva képviselő személyiségek – közöttük rendkívüli erővel László András – azok, akik az 1990-es, főként felszíni változásokon túl valódi rendszerváltozás lehetőségét teremtették meg: olyan irányú változást, amely a szellem fénye által bevilágított. A tradicionális eszmék adnak esélyt az ember számára a lét és a tudat alapvető kérdéseinek a tisztázására, és ez által az önnön valódi eredetéhez való eljutásra. Mindez a politika síkján azt jelenti, hogy megmaradni az igazság oldalán és valódi jobboldalinak lenni.

A 2006. évi, majd az azt követő politikai események kapcsán ki kell mondani, hogy az akkori résztvevők kétségtelenül nem jól megformált ideológia mentén szerveződtek, azonban a fentebb tárgyalt ideológiai előkészítés révén olyan meghatározó politikai-közéleti erő talált magára akkor, amelynek egy része közvetlenül vagy áttételek révén képes befogadni azokat a tradicionális eszméket, amelyek *A jobboldaliság alapelvei*ben kristálytisztán megfogalmazódnak.

Felvetődhet némelyekben a kérdés, hogy valóban kicsúszott volna a hatalmat gyakorlók kezéből az irányítás, amikor az úgynevezett szólásszabadság révén egy olyan szellemi erő jelent meg, amely elvileg rá is veszélyes lehet? Ez, valójában, egy túlzásba vitt összeesküvés-elmélet, egy konspirációmánia megnyilvánulása. Mert a „szél ott fúj, ahol akar", s ilyenformán nincs az a sötét hatalom, amely a szellem e szabad mozgását megakadályozhatná. E terület egyszerűen nincs a befolyása alatt. Megjelent egy szellemi irányzat, amely lehetőséget ad mindazok számára, akik képesek megérteni az alapelveit és kellően nyitottak, hogy felvállalva a nézeteiket, a politika síkján se hagyják elveszni azokat, és szellemüknek megfelelően tegyék meg önmaguk és a társadalom vonatkozásában azt, amit még meg lehet tenni. Akik mindezt felvállalják, azoknak tudniuk kell, hogy a sötétség erőinek drámai térnyerése közepette egy úgymond *kozmikus kompenzáció* is működik: a horizontalitás és a mennyiség anyagi expanzióját egyre intenzívebb és egyre minőségibb szellemi koncentráció ellentételezi.

A jobboldaliság alapelvei című könyvben megjelent írások mindazt a mélységet, metafizikai megalapozottságú tudást, és arra épített páratlan következetességet, igazságot és bátorságot érzékeltetni tudják, amely ma már szinte felfoghatatlan a reálpolitika mocsarában tenyésző véglények számára, és amely a szellem kiegyenlítő intenzitásának felszabadító megnyilvánulása. A mű megjelentetésének kivételes jelentősége nem csupán az, hogy hiteles politikai iránymutatást ad, hanem, hogy lehetőséget nyújt elindulni vagy tovább menni egy olyan úton, amely metafizikai Önmagam végső forrásához vezet(het). Ezért köszönet illeti László Andrást és azokat, akik mindezt lehetővé teszik számunkra.

B. Z.

Julius Evola
JOBBOLDALI FIATALOK KÉZIKÖNYVE
(Debrecen, 2012, Kvintesszencia Kiadó)

Julius Evola életművének jelentős része ma már hozzáférhető magyar nyelven, azonban e monumentális korpusz nemrég újabb kötettel gazdagodott. A *Jobboldali fiatalok kézikönyve* korábban egyetlen más nyelven sem létezett, ugyanis utólagos magyarországi kompiláció, tematikus válogatás a szerző témához kapcsolódó rövidebb